

# РЕШЕНИЕ

№ 1074

гр. София, 09.01.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в**  
публично заседание на 09.12.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Радина Карамфилова**

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **10799** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).  
Образувано е по жалба на Б. Б. Д. Р., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], чрез адв. В. Ц. В., срещу Решение № 1040-21-584/09.10.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) – С.-град, с което е отказано изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност по болничен лист № Е..

С жалбата се релевират доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, като се иска същото да бъде отменено и вместо него да бъде разпоредено изплащане на дължимите обезщетения за временна неработоспособност по всеки от предявените болнични листове. Твърди се противоречието му с приложимите материалноправни разпоредби, както и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в неизвършването на дължимата проверка от страна на осигурителния орган по представените му от страна на работодателя данни, довели до произнасяне от органа при неизяснена фактическа обстановка. Оспорва се изводът на осигурителния орган, че Б. Б. Д. Р. няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО. Твърди се, че същата е наета на трудов договор като служител на „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ООД, с ЕИК[ЕИК], т.е. е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и чл. 4а, ал. 1, за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Жалбоподателят подчертава, че трудовото правоотношение, възникнало по силата на трудов договор, сключен на 04.10.2022 г., е все още действащо и непогасено към момента на предявяването за изплащане на

всеки от болничните листове, поради което са налице всички материалноправни предпоставки за възникване на правото за получаване на парично обезщетение за временна неработоспособност по чл. 40, ал. 1 КСО. В допълнение, видно от съществуващите данни в системата на НОИ, се установявало, че осигуряването за Б. Б. Д. Р. е възобновено от работодателя, считано от 05.03.2025 г. - началната дата, за която се претендира изплащане на обезщетение по представен болничен лист. Претендират се сторените по делото разноски, в това число и платено адвокатско възнаграждение.

В открито съдебно заседание по делото жалбоподателката се представлява от адв. В., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира, че задължителните предписания към работодателя за заличаване на данни по отношение на Б. Р. са незаконосъобразни, дори нищожни поради съществено противоречие с целта и смисъла на закона. Представя списък на разноските и писмени бележки с подробно развити аргументи.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от юрк. П., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по мотиви, изложени в оспорвания административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява в производството и не излага становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с представен от Б. Р. болничен лист № Е. - продължение за периода от 17.06.2025 г. до 16.07.2025 г. /вкл./ с Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 02.07.2025 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, на основание чл. 40, ал. 1 и чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на парично обезщетение по този болничен лист поради обстоятелството, че съгласно подадени данни от работодателя в удостоверение - приложение № 9 лицето не подлежи на задължително осигуряване по реда на чл. 4 от КСО и няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО.

По подадена жалба на Б. Р. срещу разпореждането и във връзка с определяне на правото на парично обезщетение за временна неработоспособност на Б. Б. Д. Р. по горецитирания болничен лист на основание чл. 1, ал. 2 от НПОПДОО е извършена проверка в Регистъра на осигурените лица /Р./ и информационната система на НОИ, приключила с издаването на Констативен протокол № КП-5-21-032963 от 25.07.2025 г., от която е установено, че осигурителят „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е подал данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицето за месец март 2025 г., с посочен подпериод на осигуряване от 01.03.2025 г. до 02.03.2025 г. и 19 дни неплатен отпуск, зачетен за осигурителен стаж. В подаденото удостоверение-приложение № 9 към болничен лист № Е. - продължение осигурителят „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е декларирал за лицето, че не е осигурено за съответния риск, тъй като е с прекъснато осигуряване, считано от 03.03.2025 г., и няма декларирани дни с право на парично обезщетение.

От справка за отработеното време на служителката Б. Б. Д. Р. в осигурител „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за м.03.2025 г., е установено, че на 01.03, на 02.03, на 04.03, на 05.03, на 10.03, на 11.03, на 15.03, на 20.03, на 24.03, на 29.03 и на 30.03 за лицето са отразени 11 почивни календарни дни, на 03.03 са отразени 1 ден в самоотлъчка и 19 дни във временна неработоспособност.

Видно от представения от дружеството констативен протокол от 04.03 2025 г., на 03.03.2025 г.

лицето е отсъствало от работа, без да е заявило никакъв тип отпуск, без да е получило одобрение за такъв и без да представи валиден документ за отсъствието си. Поради тази причина нейния статус за тази дата е „самоотлъчка”.

От представената разчетно-платежна ведомост/фиш за периода от 01.01.2025 г. до 30.06.2025 г. е установено, че на Б. Б. Д. Р. за м.03.2025 г. е начислено и изплатено трудово възнаграждение за м.03.2025 г., както следва: 0 отработени дни с основна заплата в размер на 00.00, 24 дни в болнични, самоотлъчка - 1 ден.

Предвид установеното, че на 03.03.2025 г. Б. Б. Д. Р. е отсъствала от работа, без да представи документ, оправдаващ отсъствието ѝ, е направен извод от органа по осигуряването, че е била с прекъснато осигуряване, по смисъла на чл. 10, ал. 2 от КСО, поради самоотлъчка, тъй като това време не се зачита за осигурителен стаж.

С оглед на гореизложеното е прието, че за датата 03.03.2025 г. Б. Б. Д. Р. не отговаря на изискванията на чл. 40, ал. 1 и чл. 10 от КСО и е с прекъснато осигуряване, тъй като не е в кръга на задължително осигурените лица за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО.

При проверката е установено, че подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Б. Б. Д. Р. от осигурител „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК[ЕИК], са некоректни за м. 03.2025 г. На осигурителя „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК[ЕИК], са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-02032968/25.07.2025 г. от контролен орган на ТП на НОИ С.-град, с указания да извърши корекция на подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Б. Б. Д. Р. за м.03.2025 г., като подаде с код за вид осигурен - „01”, последен ден в осигуряване - 02.03.2025 г. и 0 отработени дни с осигурителен доход в размер на 00,00 лв.

В резултат от гореизложеното е издадено Решение № 1040-21-584/09.10.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) С.-град, с което е отхвърлена жалбата на Б. Р. срещу Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 02.07.2025 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите. В решението са изложени доводи, че разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО изисква наличието на две предпоставки за придобиване на право на парично обезщетение за временна неработоспособност, а именно - лицето да е осигурено за общо заболяване и майчинство и да има най-малко 6 месеца осигурителен стаж за този риск, като законът изисква кумулативното им съществуване, т.е. предпоставките да са налице едновременно, като в случая липсва първата от посочените предпоставки.

Посочено е в акта, че за да се счита едно лице за осигурено, по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, съответно да има право на парично обезщетение и помощи, е необходимо да са налице едновременно следните условия:

- да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 или 4а от КСО;
- да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение /получено, начислено, но неизплатено или неначислено/, без възнаграждението по чл. 40, ал. 5 от КСО.

В настоящият случай е прието от органа, че жалбоподателката не е била осигурено лице за общо заболяване и майчинство към датата на настъпване на временна неработоспособност по болничен лист № Е. /първичен/ - 05.03.2025 г.

Изложени са мотиви, че извършването на трудовата дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство, предполага получаването на възнаграждение за тази дейност, съответно и задължение за внасяне на осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване и допълнителното задължително пенсионно осигуряване, каквото в случая на жалбоподателката не е начислено през периода от 03.03.2025 г. до 04.03.2025 г., поради това че

през периода от 03.03.2025 г. до 04.03.2025 г. Б. Б. Д. Р. няма качеството на „осигурено лице” по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и чл. 10, ал. 1 от КСО, тъй като осигуряването ѝ е прекъснато, считано от 03.03.2025 г., и не е било възобновено преди настъпване на временната неработоспособност на 05.03.2025 г., тъй като след 03.03.2025 г. е била в почивка - 04.03.2025 г. и няма нито един отработен ден.

Направен е извод, че за този период работодателят не дължи осигурителни вноски за ДОО, съгласно чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от КСО, тъй като не е изпълнено изискването на чл. 40, ал. 1 от КСО лицето да е осигурено към настъпване на риска - временна неработоспособност поради общо заболяване по представения от лицето болничен лист, съответно не възниква задължение на осигурителния орган да го изплати, поради което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване като неблагоприятно засегнато от административния акт, като е спазен редът по чл. 118, ал. 1 от КСО, който изисква като задължителна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното оспорване предварителното административно обжалване на акта.

По делото предмет на съдебен контрол е Решение № 1040-21-584 от 09.10.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото с него Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 02.07.2025 г. на ръководител по изплащането на обезщетенията и помощите, с което е отказано отпускане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист Е. – продължение за периода от 17.06.2025 г. до 16.07.2025 г. /вкл./.

Разпореждането и потвърждаващото го решение на по-горестоящия орган са издадени от компетентен административен орган съгласно чл. 40, ал. 2 и чл. 117, ал. 1, т. 1 от КСО. Представена е Заповед № 1015-21-79 от 03.02.2017 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която е оправомощен издателят на разпореждането - Д. П. – началник на сектор „Контрол“ в отдел „ПОВН“, да издава разпореждания за отказ за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност. С оглед на последното по-горестоящият административен орган е директорът на съответното ТП на НОИ, а именно директорът на ТП на НОИ С.-град, като за неговата компетентност е представена Заповед № 1712 от 17.08.2015 г. на управителя на НОИ за преназначаване на длъжността директор на ТП на НОИ С.-град на Т. Б. В..

Спазена е писмената форма при издаване на актовете съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, като съдържат всички изискуеми реквизити, включително са изложени фактически и правни основания по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта се установява, че спорът е относно изпълнение на предпоставките на чл. 40, ал. 1 от КСО. Съгласно последната разпоредба, осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция на понятието осигурено лице се намира в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, съгласно който „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и чл. 4а1, ал. 1, за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

В случая между страните не е спорно, че Б. Б. Д. Р. е сключила трудов договор №

10853/04.10.2022 г. със „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, на основание чл. 67, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 10.10.2022 г., за длъжността „Оператор, подпомагане на потребителите работа с клиенти“, при 8-часов работен ден. Безспорно е също така, че подлежи на задължително осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО като наета по трудово правоотношение.

Спорно е дали към датата на настъпване на временната неработоспособност Б. Р. е извършвала трудова дейност, за която са внесени или дължими осигурителни вноски от осигурителя.

Съгласно представен Констативен протокол № КП-5-21-02032963 от 25.07.2025 г., се установява, че Б. Р. е ползвала отпуск за неработоспособност по болничен лист Е. от 24.02.2025 г. с период от 24.02.2025 г. до 28.02.2025 г. /включително/. На 03.03.2025 г. същата не се е явила на работа съгласно работния си график, без да е заявила никакъв тип отпуск, без да е получила одобрение за такъв и без да е представила валиден документ за основанието на отсъствието си. Съгласно данни на работодателя, Р. е следвало да се яви на работа от 16.00 ч. на 03.03.2025 г. до 01.00 ч. до 04.03.2025 г., съгласно утвърден поименен график за месец март, който служителката е получила от нейния пряк ръководител по официалните канали за комуникация с работодателя – служебна електронна поща, на 19.02.2025 г. На 03.03.2025 г. е извършена проверка в офиса на „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, включително на работното място на Б. Р., но същата не е установена на работа. Установено е, че не присъства в няколко системи от вътрешните системи за достъп, които се използват от всеки служител по време на работния процес, както и че липсва отбелязване във вътрешна система в началото на работната смяна, което е задължение на всеки служител. Установено е, че липсва влизане или излизане на Б. Р. както в сградата, където се помещава дейността на дружеството, така и в работното помещение, което се ползва от нейния отдел през цялата работна смяна, както и преди и след това. Поради изложеното работодателят е отбелязал, че на 03.03.2025 г. жалбоподателката Р. е била в самоотлъчка, което е отразено в представен от работодателя в хода на проверката протокол от 04.03.2025 г.

Съгласно справка за отработеното време, представена от работодателя за Б. Р., за същата са отразени 11 почивни календарни дни, 19 дни във временна неработоспособност и 1 ден самоотлъчка – на 03.03.2025 г.

Представено е удостоверение-приложение № 9 от осигурителя (на л. 25), съгласно което Б. Б. Д. Р. е с прекъснато осигуряване, считано от 03.03.2025 г. и към деня на настъпване на временната неработоспособност лицето не е осигурено за съответния риск.

В резултат от извършената проверка на осигурителя „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, назначена със Заповед № ЗР-5-21-0203297/03.07.2025 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, са дадени задължителни предписания № ЗД-1-21-02032968 от 25.07.2025 г. за заличаване на данни, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Б. Б. Д. Р., и за подаване за същото лице на декларация обр. № 1 с код „К.“ за м. 03.2025 г. с „Код осигурен“ – „01“, последен ден в осигуряване – 02.03.2025 г., 0 отработени дни с осигурителен доход в размер на 00,00 лв.

Между страните не се спори, че посочените задължителни предписания не са оспорени от дружеството осигурител и са влезли в сила, а освен това са изпълнени.

В тази връзка, с оглед доводите на жалбоподателя за нищожност на същите, следва да се посочи, че тяхната законосъобразност не е предмет на настоящото дело и е ирелевантна за решаване на съдебния спор. Това е така, тъй като качеството на осигурено лице зависи от реалното упражняване на трудова дейност в определен период от време, от една страна, като едновременно с това за същата следва да са внесени или дължими осигурителни вноски. В случая е установено, че на 03.03.2025 г. Р. не е упражнявала труд без основателна причина, която да извинява това, поради което за тази дата на същата не е начислено трудово възнаграждение, върху което да се дължат осигурителни вноски, като съгласно чл. 6, ал. 2 от КСО, доходът, върху който се дължат осигурителни вноски, включва всички възнаграждения,

включително начислените и неизплатени или неначислените и други доходи от трудова дейност. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С разпоредбата на ал. 2 е регламентирано, че осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 1 от КСО, за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 и ал. 10 са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по чл. 6, ал. 2, т. 3 за съответната професия; когато лицето е работило при непълно работно време, осигурителният стаж се зачита пропорционално на законоустановеното работно време. Следователно, времето, в което лицето не е работило на пълното законоустановено работно време и не са внесени или дължими осигурителни вноски, не се зачита за осигурителен стаж. Във връзка с чл. 10, ал. 2 от КСО през тези периоди осигуряването на същото лице се счита за прекъснато.

Безспорно е, че на 03.03.2025 г. Б. Р. не се е явила на работа, въпреки че е била включена в поименен график, следователно на тази дата не е полагала труд по трудовото си правоотношение, без да е било уважено отсъствието ѝ на валидно правно основание. В тази връзка следва да се посочи, че между страните липсва спор, че посочената дата 03.03.2025 г. е била работен ден за Б. Р., въпреки че е официален празничен (неработен ден) в Република България. Съгласно представен по делото трудов договор от 04.10.2022 г., сключен между „СЪДЪРЛАНД ГЛОБЪЛ СЪРВИСИЗ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД като работодател и Б. Б. Д. Р. като служител, същата се е съгласила да изпълнява длъжността „оператор, подпомагане на потребители/Консултант“ срещу възнаграждение, при 40-часова работна седмица и работа на смени от 8 часа на смяна – чл. 7, ал. 1 от договора. Съгласно длъжностната характеристика за посочената длъжност, заемана от жалбоподателката, в изискванията към служителя е посочено, че следва да има „възможност за гъвкав график на работни дни, нощни смени, уикенди и специални събития“. Представено е извлечение от база данни, представляващо записи на работния график за Б. Б. Д., съгласно който 02.03.2025 г. е почивен ден за нея, 03.03.2025 г. е отсъствала от работа, следователно за нея е бил работен ден, а 04.03.2025 г. отново е почивен ден.

Жалбоподателката не оспорва, че на 03.03.2025 г. е следвало да бъде на работа съгласно работния си график, но не се е явила, без да посочи уважителна причина. Такава не се твърди и в настоящото съдебно производство. В депозираните от пълномощника ѝ писмени бележки се потвърждава, че осигуряването ѝ е прекъснато на основание чл. 10, ал. 2 от КСО „за един-единствен ден – 03.03.2025 г., и за нито един ден след това“.

Неявяване на работа без уважителна причина, за което в практиката е установен и се използва терминът "самоотлъчка", води до прекъсване на осигуряването на лицето за съответния период, през който същото трае/продължава. Този период не се зачита за осигурителен стаж, осигуряването се прекъсва, без правоотношението да е прекратено, а с прекъсването му преди началото на неработоспособността лицето е загубило качеството си на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, поради което не му се следва парично обезщетение за отпуск поради временна неработоспособност на основание чл. 40, ал. 1 от КСО.

С оглед установените по делото факти последният ден, в който е упражнявала трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване и се дължат осигурителни вноски, за Р. е 02.03.2025 г. Считано от 03.03.2025 г. поради неоснователното си отсъствие от работа е прекратено осигуряването ѝ за осигурения социален риск „временна неработоспособност“, поради което е загубила качеството си на осигурено лице и не ѝ се следват парични обезщетения за временна неработоспособност за времето след прекъсване на осигуряването ѝ. Тъй като процесният болничен лист е продължение на предходните такива, като първият е № Е.

от 05.03.2025 г., следва изводът, че последният работен ден на Р. е 02.03.2025 г. и считано от 03.03.2025 г. същата е с прекъснато осигуряване, което е продължило до датата на издаване на болничен лист № Е.. Следователно началната дата на неработоспособността е след прекъсване на осигуряването на Б. Р. и същата няма качеството на осигурено лице, съответно не ѝ се дължат обезщетения за временна неработоспособност.

В този смисъл има практика на Върховния административен съд - Решение № 6302 от 26.05.2021 г. по адм. д. № 2801/2021 г., Решение № 1773 от 16.02.2023 г. по адм. д. № 6788/2022 г., Решение № 11366 от 08.12.2022 г. по адм. д. № 3011/2022 г., Решение № 7653 от 11.07.2023 г. по адм. д. № 8827/2022 г.

От изложеното следва, че Решение № 1040-21-584/09.10.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град и потвърденото с него Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 02.07.2025 г. на ръководителя по изплащането на обезщетенията и помощите, с което е отказано изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № Е., са издадени от компетентен административен орган, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона.

При този изход на делото на ответника се дължи претендираното юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на основание чл. 143, ал. 3, вр. с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) или 200,00 (двеста) лева.

***По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО, във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 70 - ти състав***

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на Б. Б. Д. Р., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], срещу Решение № 1040-21-584/09.10.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № О-21-999-00-[ЕГН] от 02.07.2025 г., с което е отказано изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност по болничен лист № Е..

**ОСЪЖДА** Б. Б. Д. Р., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], [улица], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест цента) или 200,00 (двеста) лева като юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

**СЪД**

**ИЯ:**